

W obecności: Konstantinosa Antonopoulou

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Elegktiko Synedrio — Wykładnia klauzuli 4 pkt 1 załącznika do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) i art. 153 TFUE — Warunki pracy lub warunki zatrudnienia — Pojęcie — Warunki wynagrodzenia za czas poświęcony na działalność związkową w ramach nieobecności w pracy z tytułu działalności związkowej — Włączenie

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Elegktiko Synedrio (Grecja) postanowieniem z dnia 1 lipca 2011 r. jest niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság — Węgry) — Mostafa Abed El Karem El Kott, Chadi Amin A Radi, Hazem Kamel Ismail przeciwko Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal

(Sprawa C-364/11) (¹)

(Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Bezpaństwowcy pochodzenia palestyńskiego, którzy rzeczywiście korzystali z pomocy Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) — Prawo tych bezpaństwowców do uznania ich za uchodźców na podstawie art. 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy 2004/83 — Przesłanki stosowania — Ustanie pomocy UNRWA „z jakichkolwiek powodów” — Dowód — Konsekwencje dla osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy — Uprawnienie, aby ipso facto stać się beneficjentami [tej] dyrektywy — Automatyczne uznanie za „uchodźcę” w rozumieniu art. 2 lit. c) tej dyrektywy i nadanie statusu uchodźcy na podstawie jej art. 13)

(2013/C 46/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mostafa Abed El Karem El Kott, Chadi Amin A Radi, Hazem Kamel Ismail

Strona pozwana: Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal

Przy udziale: ENSZ Menekültügyi Főbiztossága

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Fővárosi Bíróság — Wykładnia art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 2 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 7, s. 96) — Bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego korzystający z ochrony Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) — Prawo tego bezpaństwowca do powoływania się ipso facto na dyrektywę w przypadku ustania ochrony zapewnianej przez ten organ — Warunki na jakich można przyjąć, iż ochrona ta ustała — Pojęcie „bycia beneficjentem systemu dyrektywy”

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że ustanie ochrony lub pomocy organu lub agencji Narodów Zjednoczonych innych niż UNHCR „z jakichkolwiek powodów” odnosi się też do sytuacji, w której osoba, która rzeczywiście korzystała z tej ochrony lub pomocy, przestaje z niej korzystać z przyczyn pozostających poza jej kontrolą i niezależnych od jej woli. Właściwe organy krajowe państwa odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu złożonego przez taką osobę winne są ustalić, na podstawie indywidualnej oceny każdego wniosku, czy osoba ta została zmuszona do opuszczenia obszaru działań tego organu lub tej agencji, co ma miejsce w przypadku gdy bezpieczeństwo osobiste tej osoby było poważnie zagrożone, zaś właściwa agencja nie miała możliwości zapewnienia jej na tym obszarze warunków do życia zgodnych z zadaniami, których wykonanie zostało jej powierzone.
- 2) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy 2004/83 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy właściwe organy państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosków o azyl ustaliły, iż wnioskodawca spełnia wymóg ustania ochrony lub pomocy Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA),

uprawnienie, aby „ipso facto stać się beneficjentami [tej] dyrektywy” implikuje konieczność uznania wnioskodawcy przez to państwo członkowskie za uchodźcę w rozumieniu art. 2 lit. c) tej dyrektywy i automatycznego przyznania mu statusu uchodźcy, pod warunkiem że do wnioskodawcy tego nie znajdują zastosowania art. 12 ust. 1 lit. b), art. 12 ust. 2 lub art. 12 ust. 3 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 347 z 26.11.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 grudnia 2012 r.
— Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-374/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 75/442/EWG — Ścieki domowe usuwane na terenach wiejskich poprzez szamba — Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie zobowiązaniom — Art. 260 ust. 2 TFUE — Środki mające na celu wykonanie wyroku Trybunału — Kary pieniężne — Okresowa kara pieniężna — Ryczałt)

(2013/C 46/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: E. White, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciele: D. O'Hagen i E. Creedon, pełnomocnicy, A. Collins SC, M. Gray, BL)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niewykonanie wyroku Trybunału z dnia 29 października 2009 r. w sprawie C-188/08 Komisja przeciwko Irlandii dotyczący naruszenia art. 4, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39), zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78, s. 32) w odniesieniu do ścieków domowych usuwanych na terenach wiejskich poprzez szamba — Odpady nieobjęte inną legislacją — Żądanie nałożenia okresowej kary pieniężnej oraz ryczałtu

Sentencja

1) Nie podejmując wszelkich środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału z dnia 29 października 2009 r. w sprawie C-188/08 Komisja przeciwko Irlandii stwierdzającego uchybienie przez Irlandię obowiązkom wynikającym z art. 4 i 8 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 czerwca 1975 r. w sprawie odpadów zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. to państwo członkowskie uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.

2) Irlandia zostaje zobowiązana do zapłacenia na rzecz Komisji Europejskiej na rachunek „Zasoby własne Unii Europejskiej” okresowej kary pieniężnej w kwocie 12 000 EUR za każdy dzień zwłoki w podjęciu środków koniecznych do zastosowania się do ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko Irlandii, począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia wykonania ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko Irlandii.

3) Irlandia zostaje zobowiązana do wpłacenia na rzecz Komisji Europejskiej na rachunek „Zasoby własne Unii Europejskiej” ryczałtowej kwoty 2 000 000 EUR.

4) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 19 grudnia 2012 r.
— Bavaria NV przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-445/11 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Niderlandzki rynek piwa — Decyzja Komisji stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywny — Czas trwania postępowania administracyjnego — Poziom grzywny)

(2013/C 46/16)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnosząca odwołanie: Bavaria NV (przedstawiciele: O. Brouwer, P.W. Schepens i N. Al-Ani, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Van Nuffel i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy, wspierani przez M. Slotbooma, advocaat)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-235/07 Bavaria przeciwko Komisji, którym Sąd stwierdził nieważność art. 1 decyzji Komisji C(2007) 1697 z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] (sprawa COMP/B/37.766 — Niderlandzki rynek piwa) w zakresie, w jakim w decyzji tej Komisja Europejska stwierdziła, że Bavaria NV uczestniczyła w naruszeniu polegającym na sporadycznej koordynacji warunków handlowych innych niż ceny, proponowanych indywidualnym konsumentom w sektorze „horeca” w Niderlandach.